

Truyện ngắn

MẠNH ĐỜI H.O.

DIỆP MỸ LINH

Mặc dù đó là quyết định của chính mình sau suốt thời gian dài suy nghĩ, Hằng cũng quặn thắt trong lòng khi Duy thì thầm với nàng:

- Em gắng giữ gìn sức khỏe. Sang đến bên đó anh sẽ tìm mọi cách để bảo lãnh em và các con sang sớm.

Hằng cố nén nhưng nước mắt cứ đầm đìa. Khi thấy Duy cùng với Thắm và hai cậu con trai của Thắm tiến ra cổng để vào sân bay, Hằng cảm thấy khó thở vô cùng; vì tiếng nấc bị nàng nén lại, nghẹn ngang cổ.

Cụ Tịnh – Mẹ của Hằng – lựng chựng bước đến, cầm tay nàng:

- Thôi, nín đi, con! Con ăn ở nhân hậu như rứa Trời Phật sẽ phù hộ cho con.

Hai người con của Hằng cũng đứng cạnh Hằng, âm thầm quẹt nước mắt. Cả gia đình đứng yên như vậy cho đến khi Mẹ, cậu Bảy và chị của Duy đến cạnh, rũ đi về, tất cả mới choàng tỉnh. Cụ Tịnh nhìn cụ Phần – Mẹ của Duy – than:

- Răng ở đời lại có nhiều chuyện éo le như ri không biết!

Cụ Phần đáp nho nhỏ để gia đình Thắm không thể nghe được:

- Lo chi, qua bên nớ một thời gian, thằng Duy sẽ ly dị con Thắm rồi bảo lãnh mẹ Hằng qua chứ có chi mô.

Cụ Tịnh thố lộ niềm xâu xé trong hồn Cụ:

- Ly dị cái chi, con Thắm còn trẻ quá mà!

Đó là niềm lo sợ của cụ Tịnh và của Hằng chứ không phải của cụ Phần; vì cụ Phần đang suy nghĩ, cô tìm nơi an toàn để chôn giấu mấy lạng vàng, nếu không, con và các cháu của Cụ sẽ ăn cắp.

Cụ Tịnh và cụ Phấn vừa đi vừa nói chuyện trong khi các con, cháu âm thầm đi theo, mặt ai cũng buồn thảm. Đi được một đoạn ngắn, cụ Tịnh chợt nhận ra sự vắng mặt của Hằng, vội nhìn lui.

Hằng khoanh tay trước ngực, đứng dựa tường, mắt đắm chiêu nhìn ra khung cửa kính. Bên ngoài khung kính, trong khoảng không gian rộng lớn, chan hòa ánh nắng, không biết bao nhiêu lần Hằng nhìn Duy đến và đi. Những lần Duy đến, thấy chiếc phi cơ sơn màu lá cây rừng, nghe tiếng động cơ gầm gừ và nhìn cách đáp rất “cao-bồi” của mấy chàng phi công C-130, Hằng cảm thấy niềm vui dâng lên rộn rã trong lòng. Những lần Duy đi, cũng bằng những chiếc phi cơ quen thuộc ấy, Hằng gửi theo tất cả yêu thương cùng những lời cầu nguyện. Bây giờ Duy ra đi bằng chiếc phản lực tối tân và đồ sộ để đến một khung trời đầy ước mơ, nhưng sao Hằng lại cảm thấy bất an! Hằng không thể phân định được niềm bất an ấy là do sự có mặt của Thắm bên cạnh Duy hay là do những chứng bệnh ngặt nghèo Duy mang theo.

Những căn bệnh ngặt nghèo này, sau khi Duy được thả về, Duy và Hằng đã được nhiều bác sĩ xác nhận rằng không thể chữa được tại Việt-Nam. Cho dù nếu có thể điều trị được tại Việt-Nam đi nữa, cả Duy và Hằng đều biết rằng không thể nào gia đình đủ điều kiện tài chánh để lo cho Duy; vì lẽ đó, cả gia đình chỉ mong chờ hồ sơ H.O. của Duy được cứu xét sớm.

Trong thời gian chờ đợi, mỗi khi đi thăm mộ Cha và mộ của người anh, hoặc những chiều thấy cụ Tịnh lặng người bên cửa sổ và những đêm nghe tiếng thở dài náo ruột của cụ Tịnh, lòng Hằng rối bời! Nếu muốn chu toàn bổn phận làm vợ và trách nhiệm làm Mẹ thì đạo làm con Hằng “trút” cho ai? Câu hỏi này cứ lớn vồn trong trí Hằng, cho nên, khi bộ nội vụ thông báo rằng hồ sơ của Duy nộp sau ngày ban hành luật mới, không hợp lệ, buộc Duy phải điều chỉnh vì hai người con của Duy và Hằng đều trên 21 tuổi, thì Hằng mới cảm thấy đỡ ray rức; vì nàng nghĩ cụ Tịnh sẽ ở lại, tá túc với hai đứa cháu ngoại. Nhưng nghĩ lại, ai lia quê hương cũng chỉ vì tương lai các con; nay hai con của Hằng không được đi Mỹ, cụ Tịnh lại đau yếu luôn, Hằng đành lòng bỏ Mẹ và hai con để chọn Duy hay sao? Hơn thế nữa, thời gian dài Duy đi tù, hai con đã cùng nàng chia xẻ biết bao tủ nhục, cay đắng của kiếp nghèo; bây giờ, nếu Hằng bỏ hai con lại, hai con sẽ nghĩ như thế nào về nàng? Lòng Hằng có yên vui khi nàng sống trong chăn êm nệm ấm mà hai con lại không biết sống với ai; vì Ngoại thì đau bệnh liên miên; còn Nội cùng cô đều gần như xa lạ kể từ khi hai con mới chào đời! Cuối cùng Hằng chọn giải pháp ở lại Việt-Nam, để Duy sang Mỹ chữa bệnh – rồi về.

Sau khi biết được quyết định của Hằng, Duy không phản đối mà cũng chẳng ép nài. Duy cứ lăm lăm lì lì suy nghĩ suốt mấy tuần lễ. Cuối cùng Duy quyết định:

- Hơn mười ba năm anh ở tù, em và hai con đã hết lòng tận tụy với anh. Bây giờ không lý do gì anh có thể lìa bỏ em và hai con để đi tìm cuộc sống sung sướng cho riêng anh.

Hằng xúc động và cảm thấy bỗng bột thương yêu Duy như ngày xưa, lúc nàng gặp lại Duy nơi tiệm sách nghèo, thuộc quận Gò-Quau, tỉnh Chương-Thiện. Nhưng, liền khi đó, Hằng chợt nhớ đến tình trạng sức khỏe của Duy:

- Còn bệnh của anh thì răng? Khi anh vui, nhiều người cùng cười với anh. Khi anh buồn, đôi khi vợ con của anh có thể chia xẻ ít nhiều. Nhưng khi anh bệnh không ai có thể bệnh thế cho anh mô. Thôi, anh qua bên nớ, chữa lành bệnh rồi về.

- Anh tin vào số mệnh.

Sau những xúc động và áy náy về quyết định của Duy, nếp sống cơ hàn của vợ chồng Duy gần như trở lại bình thường trong vùng kinh tế mới này; dù rằng vấn đề sức khỏe của Duy lúc nào cũng ám ảnh Hằng.

Bất ngờ, một buổi sáng, cậu Bảy của Duy đưa cụ Phấn từ Saigon ra vùng kinh tế mới thăm gia đình Duy. Chính tay cụ Phấn tặng Hằng một xấp lụa nội hóa để may đồ bộ mặc ở nhà. Hằng ngẩn ngơ, không hiểu lý do nào cụ Phấn lại tỏ ra thân thiện với nàng! Thắc mắc này cứ lớn dần, nặng dần, tỷ lệ thuận với thời gian cụ Phấn, cậu Bảy và Duy ngồi thì thầm dưới gốc cây mít.

Lâu thật lâu, Duy vào nhà, gọi Hằng ra. Sau khi nghe Duy tóm tắt sự việc, Hằng cúi mặt, khóc. Duy sốt ruột:

- Chuyện quan trọng, em phải bình tĩnh và sáng suốt để suy xét và quyết định chứ khóc cái gì? Nước mắt có giải quyết được gì không?

- Tự anh quyết định đi.

- Nếu anh quyết định được, anh đã không gọi em ra đây.

- Em nghĩ không một người vợ nào có thể quyết định một vấn đề oái ăm như ri mô.

Cụ Phấn dỗ dành:

- Có chi mô mà oái ăm. Hấn ở tù hơn mười ba năm, mụ sống nghèo đói mà mụ vẫn chịu được thì nay hấn qua bên nớ, người ta đưa cho mụ số vốn lớn để mụ sống nhàn hạ. Đến khi hấn lãnh tiền “ráp-pen” của Mỹ, hấn tậu nhà, tậu xe, còn lại bao nhiêu tiền hấn gửi về cho mụ, mụ sống đời đế vương. Rồi hấn sẽ ly dị người ta, làm giấy tờ bảo lãnh mụ qua, rứa không sướng như tiên à?

Hằng khóc rầm rức, không trả lời. Duy hỏi cậu Bảy:

- Căn cứ vào đâu mà cậu biết Mỹ sẽ trả “ráp-pen” cho những người như cháu?

- Trời! Căn cứ vào cái lỗ tai chứ căn cứ vào đâu. Mỹ nó phải trả, nó không trả, cháu kiện nó. Cháu có nghe vụ Biệt-Kích thắng kiện ở Mỹ chưa? Mẹ! Mấy “thằng” Biệt-Kích mà Mỹ nó còn trả cả bạc triệu hưởng chi cháu. Cháu cũng Hải-Tuần, Hải-Kích, Xung-Phong, Tuần-Thám, Thủy-Bộ chứ giỡn sao!

Duy nhìn Hằng:

- Nếu đúng như cậu Bảy nói thì tại sao vợ chồng mình không cùng đi, em hề?

Hằng chưa kịp đáp, cụ Phấn đã lên tiếng:

- Mụ Hằng đi rồi bà Tịnh nay đau mai bệnh ai nuôi được? Vô lẽ bắt hai đứa cháu Ngoại nuôi? Mẹ mình mình không nuôi, bắt con hấn nuôi, không những thiên hạ cười cho thúỉ đầu mà Trời đất cũng không dung tha những đứa con bất hiếu như rứa mô.

Hằng không ngại ai cười. Hằng cũng chẳng sợ những hình phạt của Trời đất. Hằng ở lại với Mẹ vì nàng nhận thấy rằng không có nàng bên cạnh, Duy vẫn sống được, như thời gian dài Duy phục vụ ở những đơn vị tác chiến mãi tận Năm-Căn; như những ngày Duy lênh đênh trên biển với con tàu; như hơn mười ba năm đằng đẳng Duy bị Việt cộng nhốt tù. Nhưng, nếu không có

Hằng bên cạnh, không thể nào cụ Tịnh sống được với căn bệnh tâm thần và nỗi cô đơn lúc nào cũng bủa vây Cụ.

Thấy Hằng vẫn lặng yên, cậu Bảy xoay sang Duy, “tán công” tiếp:

- Duy! Cháu nên biết, khi một H.O. mới sang, tụi Mỹ chỉ phát cầm chừng mỗi tháng một ít để đủ sống trong thời gian tụi C.I.A. điều tra. Sau khi C.I.A. điều tra, biết đích xác về cấp bậc và thời gian phục vụ của cháu rồi thì chính phủ Mỹ mới trả số tiền truy lãnh. Trong khi chờ C.I.A. điều tra, bên ni mấy đứa con của cháu lấy chi sống? Bà Ngoại của các cháu lấy tiền mô mà thuốc than? Bối rứa, giải pháp cháu đưa ra không ổn tí mô hết.

Duy im lặng. Là một sĩ quan ngành chỉ huy, một lần tu nghiệp về Thủy-Bộ tại San Diego, hai lần lãnh tàu tại San Francisco và một lần đưa chiến hạm sang đại kỳ tại Phi-Luật-Tân, vậy mà chỉ hơn mười ba năm trong tù, Duy trở thành một người gần như lạc hậu, không hề biết bất cứ biến chuyển thời sự nào cả! Trong khi đó, cậu Bảy học lực trung bình, vậy mà giờ đây cậu thông suốt nhiều vấn đề chính trị, kể cả thời sự từ bên kia bán cầu. Có lẽ nhờ cậu không bị tù và nhờ cậu sống ở thành phố. Duy thở dài như thương cho thân mình và thầm phục ông cậu.

- Sao cháu nghe nói nhiều người sang Mỹ chán quá, xin trở về Việt-Nam?

- Bậy! Ai khùng rứa, cháu? Chỉ mới tới Hồng-Kông hoặc Thái-Lan thôi mà khi bị cưỡng bách hồi hương, nhiều người còn biểu tình, rạch bụng để phản đối mà cháu nói chi lạ rứa?

Lúc này cụ Phấn mới chợt nhớ một câu chuyện:

- A, con nhớ cậu mô tên Tuân, hồi nó làm việc với con ở Năm-Căn không?

- Dạ, sao, Mạ?

- Cậu Tuân đi H.O. 14, qua Mỹ chỉ vài năm mà thành công lắm. Cậu nó đến nhà tìm thăm con. Cậu Tuân bảo mới sang Mỹ chỉ 18 tháng là cậu mua ngay cái biệt thự, thăm trải từ nhà trên xuống nhà bếp, vô tuốt nhà tắm. Hai vợ chồng hai chiếc xe và mua cho bốn đứa con mỗi đứa một chiếc. Xe điện (xe hơi) chứ không phải xe gắn máy mô, con. Còn mụ vợ, diện dễ sợ, cái mũi sứa nhọn hoắc như mũi đâm; cầm thạch, chao ơi, răng mà nhiều, đeo xanh cả người. Chuyến về thăm nhà kỳ rồi, chỉ tiền máy bay cho sáu người thôi là

cũng gần hai mươi ngàn đô-la, đó là chưa kể tiền ăn uống, tiền khách sạn và tiền cho bà con họ hàng.

Vợ chồng Tuấn đã kể những điều như cụ Phấn thuật lại; nhưng vợ chồng Tuấn không hề đề cập đến số tiền lớn do hãng bảo hiểm xe hơi trả cho gia đình Tuấn sau khi gia đình Tuấn bị liên quan trong một tai nạn xe hơi. Vì vậy, sau khi nghe cụ Phấn thuật lại, Duy và Hằng đều hoang mang. Đây không phải là lần đầu tiên Duy và Hằng nghe “huyền thoại” của những kẻ đi xa về khoác lác. Nhưng khi câu chuyện khoác lác đó xuất phát từ một người mà vợ chồng Duy đều thân thiết – như Tuấn – thì mức độ khoác lác của câu chuyện giảm thiểu rất nhiều.

Cậu Bảy tiếp lời cụ Phấn:

- Đó, cháu thấy không? Có rứa dân nhà giàu mới đồ xô đi “mua” mấy ông H.O. chứ.

Duy phân vân:

- Nhưng làm thế nào hồ sơ hợp pháp được khi mà tên, họ, năm sinh, mặt mũi của Hằng và bà đó hoàn toàn khác nhau?

- Chao! Cháu lo chi mấy chuyện nớ cho mất công. Miễn rằng cháu đồng ý và cháu có mặt tại Saigon vào ngày giờ họ ấn định thì mọi việc người ta lo hết.

Cụ Phấn xoay sang dỗ dành Hằng:

- Kệ nó, con à! Mình làm vợ thì phải hy sinh. Con xem như hấn đi chữa bệnh mà con và các cháu lại được số tiền lớn để sống trong khi hấn xa nhà.

Hằng gục mặt, cảm thấy tê tái trong lòng:

- Dạ, tùy anh Duy chứ con có biết chi mô!

Duy tìm cách trì hoãn:

- Má với cậu để vợ chồng con bàn tính lại.

Cụ Phấn lắc đầu, dứt khoát:

- Không bàn tán chi hết. Nhận thì nhận, không nhận thì thôi, người ta tìm mỗi khác. Người ta có tiền, mình cần người ta chứ người ta không cần mình mô.

Thấy khó chinh phục Duy và Hằng, cụ Phấn giáng đòn tâm lý cuối cùng:

- Mạ ăn chay niệm Phật, nguyện làm điều phước đức, bởi rứa, từ khi nó chừ Mạ chỉ nói về những bữa khấn, lo lắng của Mạ về cụ Tịnh, cụ Hằng và hai đứa cháu nội của Mạ thôi; chừ Mạ mới nói về phần con. Duy à! Với căn bệnh tim đập không đều và áp huyết cao của con, nếu không được chữa chạy, con sẽ chết; với đôi mắt gần như lòa của con, nếu không được giải phẫu, con sẽ bị mù. Khi con bị mù hoặc con chết thì lòng chung thủy của con hôm nay chỉ đáng giá có vài dòng nước mắt thôi, con!

Đó chính là niềm ray rức lúc nào cũng dày vò Hằng kể từ khi Duy quyết định ở lại Việt-Nam. Bây giờ nghe cụ Phấn nêu ra, Hằng chỉ biết cúi mặt, khóc!

* *

*

Lần đầu tiên nghe Duy kể lại mối tình của chàng và Hằng, cụ Phấn lộ vẻ không vui:

-Đàn bà con gái mà đồn ca, xướng hát là không được mô, con. Con chơi qua đường thì không hề chi, chứ cái thứ...’vô loại’ nó mà lấy về làm vợ răng được, con.

Hết sức ngạc nhiên trước lời kết tội của cụ Phấn, Duy chưa kịp bào chữa cho Hằng thì Duyên, chị của Duy, tò mò:

-Rứa “cụ mi” (em) có đem hình của o nó về không?

Duy hớn hờ mở ví lấy tám ảnh của Hằng trao cho Duyên, với hy vọng Duyên sẽ có cảm tình với Hằng. Không ngờ, sau khi nhìn ảnh, thấy Hằng trội hơn nàng về mọi phương diện, Duyên thầm buồn và ganh:

-Đời Hải-Quân nay đây mai đó, “cụ mi” lấy mấy o như o ni thì chỉ khổ cho “cụ mi” thôi.

Hơn hai mươi năm sau, không những tình cảm của cụ Phần và Duyên dành cho Hằng không hề suy chuyển mà còn trở nên tề hơn – nhất là khi chồng và em trai của Duyên vượt biên, bị mất tích, rồi Duy đi Mỹ và Mẹ con của Hoàng có tí vốn, dời về Saigon mở quán bán kem.

Sự phát đạt khá nhanh của quán kem là nhờ sự xinh đẹp, sự dịu dàng của đứa con gái của Hằng. Nhưng Duyên lại cứ quả quyết rằng sự khâm khá của Hằng và hai đứa cháu là do tiền Duy gửi về; do đó, Duyên cứ hăm hực trong lòng. Vì vậy, khi nghe cậu Bảy nói xong, Duyên có vẻ vui:

- Tưởng chi chứ viết cái thư như rứa thì dễ ồm. Để cháu viết.

Cậu Bảy và cụ Phần trầm ngâm một chốc, cụ Phần bảo:

- Viết rằng mà thằng Duy tin, cái nớ mới là khó.

Cậu Bảy đưa ý kiến:

- Tui nghĩ chị viết thì thằng Duy tin hơn; hoặc là con Duyên viết, chị ký rồi chị viết bên dưới một câu ngắn: *“Chị con viết theo lời của Mẹ”*.

Cụ Phần nhìn cậu Bảy:

- Rứa cũng được. Nhưng tại rằng cậu không kỳ kèo với con Thắm thêm mà lại nhận có hai “cây”? Nếu công việc xong xuôi Mẹ con tui cũng phải chia cho cậu, cậu tính phần cậu rằng đây?

Sự thật thì cậu Bảy đã kỳ kèo và ngã giá với Thắm là ba “cây”; cậu Bảy ăn chặn một cây, nhưng cậu lại đáp:

- Tùng nớ mà chị còn chê, đòi nhiều quá tiền mô hấn trả? Thằng Duy chưa lãnh “ráp-pen” mà.

- Xì, phiền cậu ni quá! Ở đó mà lo bò trắng răng.

- Rứa thôi, chị em, chị cho em không hết, có mô...

Cụ Phần lắc đầu, chặn ngang:

- Không được mô. “Mất lòng trước, được lòng sau”. Tui với cậu rằng cũng được chứ với mẹ Bảy, tui phiền lắm.

- Chết cha! Em quên dặn chị với con Duyên, đừng cho mẹ vợ em biết. Cái “áp-phe” ni em làm riêng, kiếm tí tiền còn để còn đi bia ôm, bia áp. Chị cho mẹ vợ của em biết là mẹ nó trị em trắng máu.

Cả ba người cùng cười vang. Duyên dặn dò:

- Mẹ với cậu mần răng cho kín đáo chứ mẹ Hằng mà biết được là chết!

- Chỉ có ba người mình với nhau, mần răng mẹ Hằng biết được? Mà nếu mẹ nó biết thì mình cứ chối bừa chứ ai đại chịu cha ăn cướp.

Cụ Phấn cười khẩy:

- Con ni vô duyên tề. Mẹ Hằng biết được thì biết chứ chứ bộ hấn dám giết mình răng...

Cụ Phấn nói chưa dứt câu, vội dừng lại, vì thấy chiếc Honda đột ngột ngừng ngay trước sân. Đứa con trai của Hằng chống chân trái xuống đất, nhìn vào nhà trong khi Hằng từ yên sau bước xuống. Cụ Phấn có vẻ lúng túng:

- Chao! Không biết động chi mà đang không Mẹ con hấn tới nhà tui. Cậu Bảy ra nói chuyện với hấn để tui với con Duyên đẩy cái TV vô buồng, không thôi hấn thấy, hấn viết thư qua mách với thằng Duy, phiền lắm!

Sau khi giấu TV xong, cụ Phấn bước ra tươi cười:

- Chao ời! Máy lúc ni đi mô mất biệt bữa ni mới qua. Vô nhà chứ đứng ngoài nó chỉ cho nắng nôi, con.

Hằng và cậu Bảy đi vào. Cụ Phấn xoay ra sau, tiếp:

- Con Duyên mô rồi? Có mẹ Hằng tới thăm nì. Ra mà đầu hót chứ không thì cứ nhắc hoài, làm hấn sổ mũi.

Nói xong cụ Phấn bước ra sân, ngoắt đứa cháu nội, giọng ra vẻ thương yêu:

- Vô chơi chứ răng ngồi trên xe rứa, con?

Hằng đáp thay con:

- Thừa Mẹ, con và cháu sang thăm Mẹ với chị Duyên một tý là phải về ngay; vì tiệm đông khách lắm, một mình em của cháu coi không xuể mô.

Ba người ngồi trên đi-văn. Duyên từ nhà bếp bước ra, cười vồn vã như không hề có một âm mưu nào đang được bàn thảo:

- Đi mô mà diện đẹp rứa?

Hằng cười. Vì bận buôn bán và cũng vì biết gia đình Duy không thích nàng, Hằng ít khi tiếp xúc. Bây giờ nghe giọng điệu thân mật của cụ Phấn và của Duyên, Hằng ngỡ tình cảm của hai bà dành cho nàng đã thay đổi; vì nàng đã thỏa thuận để Duy đi Mỹ với Thắm, theo sự thuyết phục của cụ Phấn. Vì vậy, Hằng đâm ra áy náy là nàng đã không đến thăm cụ Phấn và Duyên thường xuyên.

- Em thiệt... bậy ghê. Bận bịu với cái quán nên em không qua thăm Mẹ và chị được. Chừ thấy Mẹ với chị khỏe em cũng mừng. Các cháu khỏe không, chị?

- Tụi hần cũng rứa thôi. Còn mụ, răng? Chàng viết thư về chắc da diết lắm, hỉ?

- Dạ, mô có. Em qua hỏi thăm Mẹ với chị xem địa chỉ của anh Duy có chi thay đổi mà thư Mẹ con em gửi sang anh Duy không nhận được.

Cậu Bảy ngạc nhiên:

- Không nhận được cái mô hết à?

- Dạ, anh Duy chỉ nhận được vài thư đầu, lúc anh ấy mới qua thôi.

Cụ Phấn hỏi dò:

- Rứa hần có gửi thư về cho mụ thường không?

- Dạ, lúc mới đến Mỹ, anh ấy viết nhiều; nhưng càng về sau càng thưa. Thư nào anh Duy cũng hỏi tại rằng cháu và hai đứa nhỏ không viết thư cho anh ấy.

Đến lúc này cụ Phấn và Duyên mới chợt nhớ rằng trong những mẫu nhắn tin kèm theo mỗi lần gửi tiền về cho hai bà, Duy cũng hỏi hai bà những câu tương tự. Nhưng, cũng như hầu hết những người có thân nhân ở ngoại quốc, hai bà nhận được tiền rồi im luôn; khi nào thích xin tiền thêm thì viết lá thư khác. Bây giờ nghe Hằng đề cập đến sự việc, cụ Phấn tò mò:

- Rứa mụ với hai đứa nhỏ có viết cho hấn thường không?

Là một phụ nữ ngay thẳng, chân thật, Hằng có ghen, có buồn, có tủi thân nhưng không bao giờ Hằng nghi ngờ ai cả:

- Dạ, dạo chưa mở quán, con rảnh, con viết nhiều. Từ khi ra làm ăn, con bận quá, lại thấy thư gửi không đến mà anh Duy cũng ít gửi thư về cho nên con buồn, con ít viết.

Không hện nhưng cụ Phấn, cậu Bảy và Duyên cùng đưa mắt nhìn nhau, thầm hiểu ai là người đóng vai chính trong sự việc thất lạc thư từ. Cụ Phấn lại hỏi dò để phỏng đoán xem Duy gửi tiền về cho Hằng nhiều hay ít:

- Rứa những lần hấn gửi tiền về cho mụ hấn không kèm lời nhắn à?

- Dạ, từ khi anh Duy đi đến chừ anh ấy chỉ gửi về cho Mẹ con của con một lần hôm Tết thôi.

Nhìn nét mặt của Hằng, cụ Phấn và Duyên hiểu Hằng nói thật; và cả hai bà cũng hiểu rằng Duy không gửi nhiều tiền về cho Hằng vì Duy biết Hằng có số vốn của Thắm để lại. Số vốn của Thắm “mua ông H.O. Duy” đã bị cụ Phấn và cậu Bảy cắt xén ngay từ đầu, nhưng Hằng và Duy không hề biết, cho nên, Duy cứ nghĩ Mẹ và chị thật sự thiếu thốn đúng như những lời than vãn trong thư của hai bà. Do đó Duy gửi tiền về cho cụ Phấn và Duyên nhiều và đều đặn hơn là gửi cho vợ con. Vậy mà bây giờ cụ Phấn nói khác đi:

- Mụ được hấn gửi về một lần còn đỡ; bên ni Mẹ con tui không có xu teng mô hết!

Giọng Hằng nghe cay đắng, nảo nùng:

- Răng anh Duy tẻ dữ rứa hè? Chắc hồi nớ anh Duy đi tù cực khổ nên anh ấy nhớ gia đình; chừ ở Mỹ sung sướng, lại có bà Thắm một bên, thì giờ mô mà anh nghĩ đến ai nữa!

Nghe giọng mĩa mai, sầu não của Hằng, Duyên thâm vui. Duyên muốn nhân cơ hội này làm cho Hằng khổ tâm hơn:

- Chao! Đàn ông biết mô mà nói! Nhiều mụ vợ theo sát bên đít chồng mà vẫn không giữ được chồng; huống chi chừ hấn ở bên nớ, mụ ở bên ni, xa nhau cả nửa trái đất. Chao! Đây rồi đến khi cậu Duy lãnh được “ráp-pen”, mụ Thắm tha hồ...

Hằng cướp lời Duyên:

- Dạ, không có vụ truy lãnh mô. Anh Duy đã viết về như rứa mà!

Duyên cười lớn:

- Mụ ni đại dễ sợ! Vô lễ hấn viết cho mụ là hấn đang ôm trong tay cả trăm ngàn đô-la và trên giường hấn có một mụ đàn bà trẻ đang nằm?

Hằng bị tổn thương nặng nề. Nàng cảm thấy choáng váng, nhòe người, muốn cáo từ, nhưng cậu Bảy đã vội đứng lên:

- Mấy mụ ni tố khổ đàn ông quá, thôi, để tui đi cho rồi!

Duyên bước theo cậu Bảy ra sân. Cậu Bảy vỗ vai đứa con của Hằng rồi xoay sang dặn nhỏ Duyên:

- Tới ni cháu viết đi; viết răng cho khéo rồi đưa Mạ ký. Mai sáng cậu qua, cậu đem đi gửi bảo đảm.

* *
*

Cứ mỗi lần đọc lại lá thư được gửi bảo đảm, do Duyên viết, cụ Phần ký tên, Duy lại đắm chiêu, nghĩ ngợi. Duy thường nghe nói “*Xa mặt cách lòng*”, “*Loin des yeux, loin du couer*” hoặc là “*Out of sight, out of mind*”. Thời gian bị tù đầy, nghe người bạn này bị vợ bỏ, vợ người bạn kia lấy cán bộ,

Duy cũng hơi hồi hộp; vì ngày Duy vào tù Hằng còn rất trẻ và đẹp. Khi mãn tù, thấy Hằng vẫn một lòng chờ đợi chàng trong cảnh nghèo túng, Duy vui sướng và hãnh diện ngẫm. Nhưng giờ đây, Duy xa nàng chỉ mới gần một năm và Hằng có một số vốn để sống tạm thì tại sao nàng lại phản bội chàng? Vừa nghĩ đến đây Duy bỗng nghiệm ra được lý do. Thời gian đi tù, Duy đói khổ và sống với bạn tù. Bây giờ đời sống vật chất của Duy đầy đủ, bên cạnh lại có Thắm, thử hỏi người đàn bà nào có thể tin được rằng Duy sẽ không san sẻ tình yêu? Ý nghĩ này khiến Duy cảm thấy áy náy và khó chịu trong lòng. Nhưng Duy vội biện hộ: Chàng có san sẻ gởi chẵn chứ chàng không san sẻ tình yêu, với Thắm. Suy nghĩ một lúc nữa Duy lại nghĩ rằng Hằng đã phản bội chàng từ trước khi xảy ra câu chuyện của Thắm; vì lúc đó Hằng cứ tìm hết lý này đến lẽ nọ để ở lại Việt-Nam. Và sau khi Duy sang Mỹ chỉ một thời gian ngắn, Hằng đem hai con vào Saigon. Từ đó, mọi liên lạc với dân, voi dân và bắt luôn. Đôi khi buồn và chán nản, Duy tự hỏi không biết “tình địch” của chàng là một trong những người đã từng say mê Hằng trước kia hay là một anh nón cối!

Cả Duy, gia đình Duy và Hằng đều không hề biết rằng, mỗi ngày, Thắm bảo con lên hộp thư nơi văn phòng của chung cư, nhận thư; thấy thư nào không phải do gia đình của Thắm gửi sang thì thiêu hủy hết. Mục đích của Thắm là muốn cắt đứt mọi liên hệ giữa Duy và gia đình Duy, để khi Duy lãnh “ráp-pen” Duy sẽ không chia xẻ cho ai khác, ngoài Thắm. Sở dĩ lá thư Duyên viết, cụ Phấn ký, rồi cậu Bảy gửi bảo đảm, đến tay Duy là vì đã có sự dàn xếp giữa Thắm và cậu Bảy – bằng điện thoại – và Thắm phải “chỉ” thêm cho cậu Bảy ba “cây” nữa.

Vì mưu chước của Thắm, sau một thời gian thấy Hằng và gia đình không ai liên lạc với chàng nữa, Duy chỉ buồn. Duy nghĩ rằng cụ Phấn ít chữ nghĩa, Duyên ham chơi tứ sắc và Hằng cùng hai con đều bận buôn bán chứ không bao giờ Duy nghĩ rằng Hằng phụ bạc chàng. Nhưng bây giờ “sự thật?” đã đến, hồn Duy tái tê! Duy thở ra thật mạnh cho hơi bớt uất hờn. Từ sự uất hận người vợ bạc tình, ý tưởng chấp nối với Thắm chợt lóe lên. Duy dự tính chiều nay sẽ đưa mẹ con của Thắm đi mua sắm và đi ăn để gây cảm tình với hai cậu bé và cũng để trả thù người vợ lăng loàn bên quê nhà.

Vừa khi ấy, nghe tiếng gọi tên chàng một cách ngọt ngào, Duy tiến về phía cửa phòng. Cô Mỹ đen cười:

- Làm ơn theo tôi.

Duy theo cô ấy đến chiếc bàn nhỏ. Cô trao cho Duy vài mẫu giấy với cây bút, hỏi:

- Ông có thể đọc, hiểu và viết Anh ngữ hay không?

-Yes.

- Làm ơn điền vào những khoảng trống và ký tên vào chỗ tôi đã tô màu. Tôi sẽ trở lại trong giây lát.

Sau khi trở lại, nhìn lướt qua mấy mẫu đơn, cô hỏi:

- Ông có đi làm hoặc là nhận hiện kim hay quà cáp của bất cứ người nào biểu ông không?

Duy đang làm việc sổ sách cho một siêu thị của người Tàu, lãnh tiền mặt, nhưng bạn hữu dặn Duy đừng khai, cho nên Duy lắc đầu: “No”. Cô Mỹ đen lại hỏi:

- Nếu chúng tôi có chung cư nào trống mà không thuộc nơi ông cư ngụ hiện tại, ông có muốn dời đi hay không?

Được những người bạn sang trước cho biết, những chung cư còn trống là những chung cư quá tệ, không nên nhận, Duy lại lắc đầu:

- Không. Cảm ơn cô.

Cô ấy trao Duy một bản sao, dặn:

- Ông giữ giấy này. Chúng tôi sẽ cứu xét hồ sơ của ông và thông báo cho ông bằng bưu điện. Đây, điện thoại của tôi, bên góc này. Trong vòng từ năm đến mười ngày làm việc, nếu ông không nhận được phúc đáp từ chúng tôi, ông làm ơn gọi số này, nhé.

Duy cảm ơn và vui vẻ cáo từ, ra bến xe buýt, ngồi đợi. Khi xe buýt dừng lại, nhìn thấy ông bà cụ lụm khụm rời xe buýt, Duy chợt nhớ đến cụ Phấn và những lời phán xét khi xưa của Cụ về Hằng. Duy đâm ra hối tiếc. Phải chi ngày đó Duy nghe lời cụ Phấn và Duyên, đừng thành hôn với Hằng, thì bây giờ Duy đâu đến nỗi phải tan nát cả hồn! Càng giận người vợ bạc tình Duy càng thương cụ Phấn và càng nhớ một câu trong thư cụ Phấn nhờ Duyên

viết, Cụt ký tên: : “...*Trước sự phản bội trắng trợn của mẹ Giang, Má đứt từng đoạn ruột! Má chỉ biết khóc và cầu nguyện cho con từng đêm...*”

Cũng may, trước khi Duy rời Việt-Nam, Hằng trao Duy một lạng vàng để dẫn túi. Duy không nhận nhưng Hằng cứ năn nỉ, nài ép, cuối cùng Duy nhận. Nhưng khi ngồi đợi máy bay tại phi trường Tân-Sơn-Nhất, Duy đã lén Hằng, “dúi” lạng vàng đó vào tay cụ Phấn. Hành động ấy đem đến cho Duy niềm ấm áp mỗi khi nghĩ đến Mẹ.

Khi chiếc buýt dừng trước trường đại học Nha-Khoa, thấy vài người bước xuống, Duy mới chợt nhớ rằng tuần sau Duy cũng phải đến trường Nha-Khoa để thử hai hàm răng, xem có vừa vặn hay không.

Nghĩ đến hai hàm răng Duy còn bọc mình, dù sự việc xảy ra đã mấy tháng nay. Lúc ấy, chỉ mấy cái răng cấm của Duy mới rụng, còn răng cửa không đến nỗi nào. Nhưng khi đi khám, nha sĩ bảo những người dùng “thẻ vàng”, (Thẻ khám bệnh và xin thuốc do chính phủ cấp cho những người không có lợi tức hoặc lợi tức quá thấp), nếu muốn làm răng, nha sĩ sẽ làm toàn hàm chứ không làm từng phần. Duy muốn từ chối. Duy dịch cho Thẩm nghe, Thẩm bảo:

-Thôi, làm đi trông cho trẻ một chút chứ không có răng cấm, hai má cốp vào trông già lắm. Em không chịu đâu.

Duy nghe lời Thẩm, vì, không những Thẩm chăm sóc cho Duy suốt thời gian Duy chờ đợi tại bệnh viện công cộng để được giải phẫu mắt, chữa trị căn bệnh tim và áp huyết cao mà Thẩm còn lo việc nhà và ân ái với Duy như một người vợ. Sau khi ân ái, Thẩm thường thủ thi:

-Anh thương em, nha. Để em hỏi thăm xem tiệm vàng chỗ nào, em bán ít vàng, mua cho anh cái xe cũ anh lái. Thấy anh đi xe ‘bót’ (bus) hoài em thương quá hà!

Duy mỉm cười, không nghĩ gì hết. Lý do Duy không nghĩ gì hết vì Thẩm nói câu đó hoài mà Duy chẳng thấy xe đâu cả. Đến khi Thẩm xin được việc phụ bếp tại một nhà hàng Tàu, hai mươi lăm đồng một ngày, trả tiền mặt, thì Thẩm nhờ Duy đọc quảng cáo để tìm mua một chiếc xe cho “hai đứa mình dùng chung”.

Thấm mua xe rồi, nhưng Duy tự ái và cũng vì không muốn thọ ơn Thấm quá nhiều, Duy bảo rằng mất chàng còn kém, chưa lái xe được.

Thời gian đó, vì lòng còn vương bận hình ảnh Hằng, Duy cố không để tình cảm chi phối. Bây giờ, biết được sự “phản bội” của Hằng, Duy tự nhủ là chàng sẽ đáp lại những sẵn đón, ân cần của Thấm một cách nồng nàn và cuồng nhiệt hơn.

Bằng lòng với thái độ đã chọn, Duy huyết gió một điệu nhạc vui khi đi từ bên xe buýt, dọc theo sân chung cư để về nhà. Vừa đến bên chiếc xe “Van” của người hàng xóm, bất ngờ Duy thấy Thấm đang vội vã bung đồ đạc ra xe. Duy chưa kịp lên tiếng, chợt nghe Thấm căn nhắc một mình:

- Mả mẹ nó! Phải chi mình biết sớm hơn một chút thì đâu có mất thêm mấy cây “dàng” nữa!”

Duy nhú mày, chẳng hiểu gì cả. Thấm trở vào nhà. Giữa lúc Duy đang hoang mang, chưa biết Thấm đang làm gì và chàng có nên xuất hiện hay không thì hai đứa con của Thấm vừa ỳ à ỳ ạch khiêng tấm nệm cũ đi ngang vừa càu nhàu:

- Tưởng bán nhà bán cửa qua Mỹ làm gì, ai dè qua Mỹ đi làm bồi, làm bếp.

- Vậy không đỡ hơn hồi mới qua, ba giờ sáng ông với tui đã bị ông dựng dậy, bắt theo ông đi bỏ báo sao?

- Tại tao với mày đâu phải con của ông.

- Tui nghĩ ông lãnh “ráp-pen” rồi mà ông giấu Má.

- Lãnh cút đó! Tao hỏi kỹ rồi. Má cũng biết rồi.

Duy muốn quát to: “Tôi đã nói sự thật với Má hai em nhiều lần rồi mà Má của hai em, cũng như Mẹ và chị tôi, không tin!” nhưng Duy không nói được. Duy chỉ bậm chặt hai bàn tay để chống lại sự thật kinh khiếp đang xâm nhập vào chàng với tốc độ cực nhanh! Duy bỗng dâm ra sợ hãi tất cả mọi người. Lúc xế chiều, khi nghĩ rằng chàng sẽ được sở xã hội trợ giúp trả tiền thuê căn chung cư này, Duy vui thích bao nhiêu thì bây giờ, sau khi hiểu rõ bề trái của con người, Duy hãi sợ bấy nhiêu!

Đợi hai cậu bé trở vào nhà xong, Duy bước nhanh dọc theo dãy chung cư để đến chỗ đón xe buýt; dù rằng Duy không biết chàng đón xe buýt để đi đâu, vì trời đang tối dần!...

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com>